

[Gade]

Jeg gerne spørge den konservative ordfører: Hvad overvejer man? Har man nogen tanker? Jeg har hørt, hvad man ikke har tanker om, men har man nogen tanker om, hvad man kan gøre? Har man overvejelser i retning af kvoteordninger, som ordføreren selv har været inde på eller i hvert fald er blevet citeret for i avisartikler? Det interessante i denne debat er, om man i Det Konservative Folkeparti tænker på, hvordan man kan løse problemet, eller man kun tænker på, hvilke midler man ikke tror på.

(Kort bemærkning).

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Jeg sagde netop i mit indlæg, at det er vigtigt, at vi er på forkant med udviklingen. Jeg sagde også, at vi muligvis kunne få problemer med reaktionen af udledningen af kvælstof.

Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Gade gør opmærksom på, at i den debat, som fandt sted før ministerens redegørelse kom frem, har vi været inde på en række muligheder. Men jeg vil godt sige, at udgangspunktet for de muligheder, vi har været inde på – og det går jeg også ud fra at hr. Gade har læst – ikke er den ene, anden eller tredje videnskabelige metode, udgangspunktet er, at vi ønsker at have et intensivt landbrug i Danmark, og at problemerne skal løses decentralt i et tæt samarbejde med vores landbrug.

For at gøre det helt klart ønsker vi, at dette skal ske med første vurdering, når de første tal er fremme i 1990.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg takker for svaret. Jeg kan godt forstå – man kan næsten sige, at det respekterer jeg – at den konservative ordfører har problemer i denne debat i forhold til, hvad han er citeret for tidligere. Men sagen er jo, at kvoteordninger kun kan bygges op omkring en tankegang, der også har med kunstgødningssafgift at gøre, hvis den skal være effektiv. Det er udmærket, og den debat vil jeg gerne tage.

Jeg kan forstå, at man har den internt i Det Konservative Folkeparti. Hatten af for tankevirksomheden! Det er bare mærkeligt, at regeringens meldinger udadtil og nu altså også den konservative ordførers er, at man ikke har tænkt sig at sige det til nogen. Man tør altså ik-

ke sige det højt, at man faktisk tænker med hovedet i stedet for bare at kræve udsættelse. Det er lidt trist, men jeg tager hatten af for, at man i hvert fald internt gør sig nogle overvejelser.

Leif Hermann (SF):

Prioriteringsdebatter er generelt en god ting, fordi man også får lejlighed til at tage stilling til prioriteringskriterierne.

Nu er det sådan, at Socialistisk Folkeparti igennem adskillige år også har interesseret sig for prioriteringer i miljøpolitikken. Den 14. november 1985 diskuterede Folketinget på foranledning af Socialistisk Folkeparti, Socialdemokratiet og VS regeringens prioriteringer i miljøpolitikken. Når Folketinget gjorde det, hang det sammen med, at statsministeren dengang i sin åbningstale havde brugt den formulering, at der skulle være en rimelig balance mellem det, vi opnår, og omkostningerne ved at opnå det. Vi syntes, at det var en god idé at få en forklaring på, hvad statsministeren mente med det. Vi stod altså bag ønsket om en prioriteringsdiskussion. Vi er tilhængere af såvel debat som prioriteringer.

Behovet for en sådan debat er bestemt ikke blevet mindre siden, og vi syntes derfor, at det var en god idé, at miljøministeren kort efter sin tiltræden annoncerede, at hun i dette efterår ville fremlægge en – som det hed – større miljøpolitisk redegørelse, hvor hun angiveligt ville udfylde den økonomiske ramme på 33 mia. kr. fra april i år med ministerens egne prioriteringer ud fra devisen »Mest miljø for pengene«.

Disse beændede – kunne man godt lidt mali-ciøst sige – udtalelser stod at læse i Weekendavisen den 8. juli 1988 under overskriften »Miljøministeriet skal tale med én tunge«. Hvis tunge det var, der skulle tales med, var man ikke i tvivl om efter læsningen af dette i øvrigt på flere måder bemærkelsesværdige interview.

At der efter ministerens opfattelse må have været et udtalt behov for en prioriteringsredegørelse, kan man ikke være i tvivl om, når man har fulgt de radikale miljøordføreres udtalelser siden debatten i 1985, der i øvrigt afsluttedes med vedtagelsen af en interessant radikal dagsorden. Denne dagsorden pålagde bl.a. miljøministeren at fremkomme med en prioriteret handlingsplan for miljøområdet, og det skete så den 28. maj 1986. Den var den nuværende minister i sin daværende egenskab bestemt ikke tilfreds med, og det er endda mildt sagt.